

РЕШЕНИЕ

№ 2459

гр. София, 07.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в публично заседание на 25.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря :Мая Иванова, като разгледа дело номер **6324** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК във връзка с чл.46, ал.5 от Закона за общинската собственост.

Производството по делото е образувано по жалба на М. И. С. от [населено място] срещу ЗАПОВЕД № РД- 09-353В от 21.06.2010г. на Кмета на район „Н.”-СО, с която е прекратено действието на настанителна заповед №04/17.12.1996г. и възникналото със същата наемно правоотношение за общинско жилище в [жилищен адрес] в[жк].

По изложените в жалбата основания вкл.нищожност, поддържани лично и от адв.И.-жалбоподателката моли да се отмени заповедта. Претендира разноси.

Ответникът в писмено становище на л.17 оспорва жалбата и моли да се остави без уважение.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото оглед и с оглед правомощията си чл.168 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

Жалбата е в срок и от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, поради което следва да се разгледа по същество.

Предмет на оспорване е заповед № РД- 09-353В от 21.06.2010г. на Кмета на район „Н.”-СО, с която е прекратено действието на настанителна заповед №04/17.12.1996г. и възникналото със същата наемно правоотношение за общинско жилище в [жилищен адрес] в[жк].

Правното основание посочено от ответника е чл.46, ал.1, т.1 от Закона за общинската собственост, докато фактическите обстоятелства са справка от 21.06.2010г. на отдел „Жилищно настаняване”, писмо РД-94-372 от 12.04.2010г. на район „Н.” и

решение №24 по протокол №1 от 21.06.2010г..

От друга страна –съдът съобразява, че по делото е справка от 26.04.2010г. от Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” /л.21/, видно от която лицето има деклариран недвижим имот- S ид.ч. от ап. 54, [жилищен адрес] в[жк].

С протокол №1 /л.29/ Комисия по чл.10 от НРУУРОЖТСО е взела решение №24 да се прекрати настанителна заповед на С. без да сочи фактически основания, като под номера на протокола е вмъкнато ръкописно – „тек.тец-169,36лв. за м.12 и м.04.2010г.”.

Видно от писмо на [фирма] от 17.06.2010г. /на л.69/ с приложен списък - С. и семейството й имат задължения към дружеството за топлинна енергия, както следва: за 1997г.-1999г. -898лв., от 03.1999г. до 12.2002г.-1701.33лв. и от 05.2004г. за 04.2007г. 1762лв..

Видно от справка от 21.06.2010г. на отдел „Жилищно настаняване” към датата на справка с влязъл в сила съдебен акт са установени задължения към „Т.-С.” общо в размер на 4 361,99лв., съгласно писмо изх.№РС-7000-321 от 21.06.2010г..

Ответникът не е представил посоченото в мотивите писмо, различно от това описано по-горе или съответно влязлото в сила решение, установяващо задължение към „Топлофикация-С.” /каквото и акт не съществува/, но по справка на дружеството е видно, че против С. има издадена по реда на ГПК заповед за изпълнение. Срещу същата е възразено и дружеството е предявило иск-предмет на гр.дело №40179/2008г., като делото към момента е висящо пред СГС гр.дело №10372/2011г. по жалба на Т. /т.е. искът е отхвърлен от СРС първоначално/, което въззивно дело е насрочено за 31.05.2012г.. Визира се, че има и ново искане за издаване на заповед за изпълнение.

По делото е представена и втора заповед №РД-09-408 от 29.07.2010г. за изземване на имота- но същата не е предмет на оспорване по настоящето дело.

В писменото становище- ответникът разяснява, че причината да се прекрати настанително заповед е наличието на деклариран имот и лицето не отговоря на изискванията за настаняване.

Съдът установява следното от всичко изложено:

Видно от посоченото от ответника правно основание по чл.46, ал.1, т.1 от ЗОБС-наемното правоотношение може да се прекрати, поради неплащане на наем или консумативи за период повече от 3-месеца.

В заповедта няма фактически основания, но има препращане към писмото на отдел „Жилищно настаняване”, в което е отразена само дължимата сума от 4361,99лв./л.72/. Не е посочен период, което е съществено процесуално нарушение, доколкото накърнява правото на защита на жалбоподателката. Отделно писмото със списъка на „Т.-С.”, в което е посочен период не е описано като част от мотивите на заповедта. Дори да се приеме, че е ясно за какъв период е неплатеното задължение цялото от 4361,99лв. /доколкото в списъка на „Т. -С.” трите суми като се съберат дават точно този краен сбор/, то по същество е невярна /като недоказана и оспорена/ констатацията, че тази сума е установена в влязъл в сила акт, доколкото заповедта за изпълнение издадена по реда на глава 38 от ГПК не е такъв акт, тъй като не се ползва със сила на присъдено нещо. Понастоящем единствения извод, който може да се направи, че по иск на дружеството спорът е висящ.

Следва да се отбележи, че съгласно чл.46, ал.1 т.1 вр. с ал.2 ЗОБС-Кметът на района /като орган издал настанителната заповед/ може да прекрати заемното правоотношение при неплатени повече от три сметки за консумативи. Не се изисква

тези сметки да са установени с влязъл в сила акт, достатъчно е да се ликвидни т.е. дори въз основа на извлечение от партидата на дружеството за дължими суми- може ответникът да прекрати наемното правоотношение. В случая обаче- липсата на фактически основания и препращането към няколко писма –води до невъзможност да се установи защо е прекратено наемното правоотношение. Изложеното е въз връзка с факта, че писмото със списъка на „Г.” не е описано, докато в описания протокол на Комисията по чл.12 /л.29/ – има различна сума за друг период- за 2010г.-169,36лв. и то за 2, а не за 3 месеца. Третият описан акт в обжалваната заповед –писмо РД-94-372 от 12.04.2010г. на р-н „Н.” вероятно е писмото на л.21 /тъй като и в писменото становище ответникът на констатациите от същото се позовава/, но фактът, че С. е собственик на S ид.ч. от жилище –не е основание по чл.46, ал.1 т.1 ЗОБС да се прекрати наемното й правоотношение. Следва да се има предвид, че това обстоятелство дали лицето притежава собствен имот- е основание за преценка при издаването на настанителната заповед през 1996г..

Във връзка с последното следва да се има предвид, че обжалваната заповед в първата й част е неprecизна, тъй като не може да се отменя настанителната заповед и едновременно с това да се прекратява наемното правоотношение -това са две взаимно изключващи се хипотези. Ако се отмени настанителната заповед - наемно правоотношение не се поражда и няма как да се прекрати и обратното- валидно наемно правоотношение има само, когато настанителната заповед е влязла в сила т.е. тя е окончателен, стабилен акт, който не може да се отменя.

Следователно оспорената заповед е издадена от компетентен орган видно от чл.46, ал.2 от ЗОБС, но при липса на мотиви, тъй като изложените такива са непълни и неясни, поради което следва да се отмени.

Следователно жалбата е основателна и трябва да се уважи като се отмени обжалваната заповед, ведно със законните последици- разноски в размер на 10лв. платена д.т..

Водим СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба на М. И. С. от [населено място]

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна ЗАПОВЕД № РД- 09-353В от 21.06.2010г. на Кмета на район „Н.”-СО, с която е прекратено действието на настанителна заповед №04/17.12.1996г. и възникналото със същата наемно правоотношение за общинско жилище в [жилищен адрес] в[жк].

ОСЪЖДА ответника да заплати на жалбоподателката направените разноски от 10лв. за д.т..

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия: